Sants i barris veïns
4.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
desembre 2012
BarriSants.org

la Burxa

periòdic de comunicació popular

núm. 168

LA BURXA

La Burxa continua amb el seu procés de refundació. Per això pararem 2 mesos l'edició impresa, febrer i març, i tornarem a l'abril amb una nova Burxa. Al febrer estrenarem la nova web, amb informació setmanal del nostre barri. **Pàgina 2**

La vaga general es viu als nostres carrers

Botigues tancades durant la vaga general. TERESA FORN

La jornada del passat 14N, dia de vaga general, va ser tot un èxit a Sants. Els piquets quedaren a les 8 del matí per recórrer els carrers del barri i informar a les veïnes i a alguns dels pocs establiments que no havien tancat. La presència policial fou constant, amb furgonetes ARRO tancant la marxa de les vaguistes. A les 12h els piquets s'ajuntaren amb l'Assemblea Groga, que va organitzar una cassolada i després va marxar pel carrer de Sants per acabar a plaça Espanya.

La majoria de comerços havien baixat les seves persianes, així com els mercats i centres comercials. Fins i tot, del taller mecànic de 24h del carrer Tarragona hi penjava un cartell on es podia llegir: «Tancat per vaga general», una petita batalla guanyada tenint en compte que havia estat en anterioritat un dels punts forts de conflicte.

Per la tarda els piquets sortiren de plaça Espanya cap a Jardinets de Gràcia, on començava la manifestació anticapitalista que va rebre les columnes de tots els barris i pobles veïns de Barcelona. El dia va acabar amb un detingut santsenc, l'O.J., posat en llibertat l'endemà. **Pàgina 3**

Torna l'Assemblea de Barri de Sants

Última hora

El passat dissabte 13 de desembre es celebrà, a Can Batlló, l'Assemblea de Barri de Sants amb l'objectiu de fer-la efectiva i convertir-la en una eina de confluència entre col·lectius i lluites del barri.

Durant la jornada es van presentar els col·lectius i la seva situació actual, es van crear dinàmiques per definir les línies bases que la defineixin i es va debatre les funcions, l'estructura i el model organitzatiu que la regirà a partir d'ara.

L'ABS torna amb força al barri després d'un període d'inactivitat. Les persones que confluïren a l'assemblea de refundació, entre elles moltes cares noves, entomaren amb ganes aquest nou procés.

Agustí Giralt

Escanegem la història del nostre barri amb Agustí Giralt a propòsit del seu nou llibre *Del somni al silenci*. **PÀGINA 12**

En Moviment

Sants amb els treballadors Telefónica

PÀGINA 8

Una concentració de protesta a dues botigues de Movistar al barri mostren el suport del veïnat cap a la lluita que protagonitzen els companys de l'empresa de telefonia mòbil.

Cultura

Economia Solidària

PÀGINA 10

La cooperativa Germinal defensa l'economia solidària com a mitjà vers la feina estable i l'equitat comunitària.

Arreu

Plataforma d'Afectats per la Hipoteca

PÀGINA 11

La PAH ha demostrat que si lluitem de forma col·lectiva podem recuperar el control de les nostres vides i defensar el dret a un habitatge digne.

Ho volem tot!

PÀGINES CENTRALS

Nanni Balestrini ens explica les lluites obreres de finals dels anys 60 i 70 d'Itàlia. Narra com es va anar gestant la seva oposició al treball assalariat per acabar participant en pràctiques de revolta col·lectiva.

El Lokal

PÀGINES CENTRALS

El Lokal compleix un quart de segle i ha editat un disc amb la col·laboració de 25 grups de música.

Opinions

Editorial

La Burxa estrenarà nova web i aturarà 2 mesos la versió impresa

Fa un any fèiem una crida al barri per tal de reforçar La Burxa, ja que necessitava energia renovada per seguir endavant. Com era d'esperar, aquesta crida tingué una resposta positiva i noves burxaires es van incorporar al projecte.

Entre totes decidirem iniciar un procés de refundació de La Burxa per tal d'actualitzar els seus continguts i la seva maqueta, apostant per les noves tendències que impliquen una major presència a la xarxa. Aquest procés encara dura i està a punt d'entrar en la seva etapa més decisiva. La Burxa que tindreu a les mans el mes de gener serà, l'última que palpareu en l'antic format. No us penseu que ens rascarem la panxa durant aquests dos mesos, tot al contrari! Hem apreciat que la refundació requereix un gran esforç i per això volem fer-ho bé, així que traurem fum per les orelles pensant en la nova Burxa i dissenyant i adaptant-nos a la nova maqueta.

Quins 15 anys mes lluïts! Sí, La Burxa compleix 15 anys aquesta primavera! 15 primaveres al barri que volem celebrar amb aquesta nova edició, us en recordeu quan La Burxa era un DIN A3 plegat? Tranquil·les, nos ens podríem permetre deixar-vos sense informació burxaire ni un mes. Així que a partir de febrer entrarà en funcionament la nostra nova web www.laburxa.cat, amb contingut d'actualitat adaptat a les tendències 2.0, una aposta definitiva per aquest tipus d'informació a què ja ens hem anat aproximant amb la nostra presència en xarxes socials com Facebook i Twitter.

De moment la web es troba en construcció, tindrà els apartats que ja estan presents al paper i més, ja que la nostra intenció és facilitar l'espai de participació de col·lectius i individualitats que ens vulguin fer arribar els seus texts, articles i convocatòries.

En aquest sentit, ens agradaria poder centralitzar en una agenda potent totes les activitats que es realitzen al barri diàriament. No som les úniques que ens estem repensant. El cap de setmana de l'1 de desembre hem assistit a la refundació de l'Assemblea de Barri de Sants (ABS), on el nostre projecte ha estat rebut amb entusiasme.

Creiem que som una eina útil per acompanyar la restitució de l'ABS i enfortir la xarxa de comunicacions del barri, perquè entre d'altres coses som un altaveu dels moviments socials que conflueixen en el si del barri i de l'ABS.

Així que us seguirem informant, engrescades com estem amb aquest nou projecte a les mans. No fa falta dir que qui s'hi vulgui apuntar, només cal que ens piqui a la porta de Can Vies (això sí, sense precinte!) o enviar-nos un email a laburxa@gmail.com.

Opinió

L'ull que ja no plora

Víctor Obregón

«Ni l'ull que ja no plora ja no es vesteix de blau quan es lleva. L'ull de l'Ester, la ràbia manlleva.»

El que li va passar a l'Ester el passat 14N, dia de la vaga general, no és un cas aïllat. Com tampoc no ho és el que li va passar al nen de Tarragona. La violència policial és diària. Com també ho són els crits als centres penitenciaris o a les comissaries. Crits d'impotència. Crits per no rebre la medicació receptada. Crits per la síndrome d'abstinència que pateixen molts dels reclusos i que a conseqüència de les retallades no reben el tractament adequat. Crits que posen la pell de gallina. Esglai per a la gent que encara no estem acostumats a aquestes situacions.

Les pilotes de goma són una de les moltes irregularitats que no compleixen les condicions de proporcionalitat i que vulneren els drets humans. Tot i que ara sigui un tema d'agenda, i així ha de ser, no ve de nou. A l'any 2000, la prestigiosa revista mèdica britànica *The Lancet* va dir al respecte que «és impossible evitar lesions greus en zones determinades dels cos com el cap, el coll i la part superior del tronc, donant peu a una alta mortalitat i discapacitat.» —així com també ha assegurat que— «Aquest tipus de munició no hauria de ser considerat com un mètode segur per al control de la seguretat ciutadana». De fet, la Comissió Europea va recomanar a Espanya i Portugal —els dos únics països de la UE que segueixen utilitzant -les— que les deixessin d'utilitzar, però va ser en va. A l'Estat espanyol l'únic moviment per deixar de banda les bales de goma ha tingut lloc a Euskal Herria arrel de la mort d'Iñigo Cabacas fa menys d'un any però les seguiràn utilitzan en casos "especials". A la resta de l'estat encara hi han ulls per buidar, ulls per omplir de ràbia i persones per enterrar, o això

INTERNET

sembla que ens vulguin transmetre.

La depuració de responsabilitats és una tasca que queda lluny del modus operandi dels polítics i la impunitat policial és un llast que pateix la nostra societat des del franquisme i que sembla ser que ara s'està gangrenant. La remor de "democràcia" que se sentía durant la mal anomenada "transició" ara està esclatant a la nostra cara. Ara és quan toca que cadascun dels membres de la societat es posicioni o es quedi a casa esperant "justícia divína". Els que tenen molt a perdre, ja fa anys que saben quina es la seva trinxera ideològica, però els que vem perdre inclús abans de nèixer no tenim por. Estàn construïnt mitjançant cops de bastó i tissores una massa pèrfida i àvida de canvi, totalment oposada al conservadorisme al qual ens sotmeten. Estàn construint, sense saber, una legió que ja ho ha perdut tot i només li queda l'esperança en el canvi radical, social, polític i estructural.

Sense ulls, sense melsa, sense vida digna, només ens queda la lluita. Totes juntes guiarem el nostre futur. A les nostres mans roman. Ànims Ester! Ànims a totes!

Sempre és l'hora del poble

Àngel Bravo

Sí. Amb perdó dels de Solidaritat, començo dient que sí, que la voluntat d'un poble, el nostre, s'ha expressat lliurement a les urnes, i que els resultats electorals tradueixen allò que estava més cantat que l'Estaca: que estem farts de retallades i que exigim el dret de decidir el nostre futur. Però la gestió de la crisi i la de la independència no és labor d'un únic partit, i per això els deliris de grandesa d'Artur Mas han fracassat. Així, aquell a qui hem vist en campanya fent de Moisés, si bé és inqüestionable que, políticament, ha estat qui més contundentment ha obert les aigües cap a l'estat propi; és igual d'evident que les ha obertes per dissimular el tsunami en la societat que ha contribuït a generar des que ocupa la presidència.

Ara bé, siguem honestos davant dels fets. *Catalonia is not CIU* però CIU ha guanyat les eleccions amb més del doble de diputats que la segona força. Molta gent, per tant, ha correspost les súpliques de Mas i ha optat per redimir-lo amb vots considerats útils. Però la veritat és que més útils han estat tota la resta de paperetes. Així, mentre Artur Mas ha oblidat que allò que ha perdut, no ho té perquè no és seu, és a dir, que el vot ja se li va prestar el 2010 per acabar amb el tripartit, hem comprovat una lloable resurrecció de l'esquerra catalanista. ERC ha acomplert l'objectiu d'esdevenir segona força, esdevenint també la flama social útil, aquesta sí, que s'ha estès en clau de progrés sobiranista. Així mateix, el PSC ha esmorteït la pronosticada patacada i ICV es manté com a cinquena força amb un augment de 3 diputats. D'altra banda, el PP ha tocat sostre amb un escó més que fa dos anys, i C's, la seva competència populista, n'ha arreplegat nou, triplicant resultats. Tot plegat, no obstant això, no hauria de resultar frustrant, perquè ara per fi es pot comptar l'unionisme que hi hauria a un nou país per a tothom. Molta premsa morbosa i incompetent s'entesta a traduir-ho en forma de trencament i divisió, ja que tot i que la polaritat és assimètrica, és més que palpable. Però el que no es vol ni veure ni acceptar és que la societat ja porta trencada fa molts anys, i que els formatgets de coloraines no il·lustren més que la realitat plural i lantent del nostre entorn. Per això, i en aquest sentit, les eleccions anticipades del 2012 han estat, en el fons, l'esbós d'un primer referèndum d'autodeterminació de Catalunya, i ha quedat ben constat que la veritable alternativa sensata és l'alliberament nacional.

En aquesta línia, hi ha qui pensa que, vist com ha quedat el panorama, CiU i ERC, *mejor unidos* al govern. Però no és necessari, ni desitjable: el dret de decidir està ja més que garantit i, ara que Convergència i Unió està debilitada, un pacte d'aquestes característiques debilitaria també l'esquerra. I més quan per fi tenim una nova fornada de soldats, tres dels quals cal passar revista a banda, tres cavalls de troia que amaguen a dins tota la fúria indignada i tot el nou aire que fins ara no s'havia respirat al Parlament. Quatre mil vots santsencs han contribuit a la presència d'aquesta formació, que batega alternativa política i social, i que reflecteix, per damunt de tot, que el poble parla, que sempre ho hem fet i que sempre ho seguirem fent. Amb finalitats concretes però sense fi, perquè sempre és l'hora del poble, i ho volem tot.

Cartes

Dret a l'habitatge?

Jordi Oriola

D'ençà de la crisis, els desnonaments s'han multiplicat per cinc, i a l'Estat espanyol se'n fan una mitjana de 517 al dia! [...] El 34 % dels suïcidis a Espanya es desencadenen al voltant dels traumàtics processos de desnonaments, que van de la mà amb drames personals de pèrdua de feina, problemes econòmics, depressions, etc. L'advocada general del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, Juliane Kokott, fa públic un dictamen sobre un cas d'un ciutadà expulsat de l'habitatge per impagament d'una hipoteca amb Catalunya Caixa. En el dictamen denuncia que la normativa espanyola de desnonaments vulnera la normativa comunitària perquè no garanteix una protecció eficaç dels consumidors davant possibles clàusules contractuals abusives en les hipoteques.

Davant de tots aquest casos, la dació en pagament, que la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) ha aconseguit que sigui coneguda, és el mínim que s'hauria de contemplar, sempre entenent-la retroactivament, però caldria anar molt mes enllà amb les dues altres mesures que la PAH exigeix: la moratòria dels desnonaments en els casos d'habitatge habitual, i posar els pisos buits dels bancs en règim de lloguer social. Si això no es fa urgentment, haurem de ser coherents i demanar la modificació de la Constitució per tal d'esborrar el dret a un habitatge digne que s'hi contempla.

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Sants

Sants tancat per vaga general

La majoria d'establiments del barri van secundar la vaga general segons les dades publicades per la Fundació Barcelona Comerç.

Ivet Eroles
Sants

Durant el matí del 14 de novembre ja es respirava ambient de vaga general. A les 8 h unes 150 persones estaven concentrades a la plaça de Sants per iniciar els piquets que s'havien convocat des del Comitè de Vaga. L'accés a la veïna Zona Franca ja estava bloquejat, segons informava l'Agència 29S, que explicava que les companyes de Poblesec també estaven a punt de començar la jornada de lluita, igual que arreu d'altres barris de Barcelona i poblacions de Catalunya i mes enllà, en una convocatòria que es llançava a nivell europeu.

Passats pocs minuts de les 9 del matí, el piquet de Sants ja havia arrencat i arribava a les immediacions de l'estació de Sants, sumant cada vegada més gent entre les seves columnes. Un altre grup de piquets formats per les treballadores de l'estació saludava des de l'entrada. La presència de la policia de països es va fer més notable en aquest punt, que va ser un dels focus de tensió durant l'anterior vaga del 29 de març, ja que en un vídeo emès per 8tv es veia el pas dels piquets per l'estació i l'agressió a un dels treballadors. Aquests fets van ser utilitzats posteriorment contra vaguistes de Sants durant la cacera de bruixes que es va orquestrar des de la Conselleria d'Interior.

La manifestació va deixar enrere l'estació de Sants i va enfilar cap a altres carrers del barri, on es van repartir octavetes i es va informar als comerços que restaven oberts, la majoria amb la persiana mig baixada. Tancant la marxa hi havia un grup de furgonetes ARRO dels Mossos d'Esquadra sota les ordres de Jordi Arasa. La fama d'Arasa ve de lluny, és l'únic agent identificat en la querella presentada per 57 ferits en les càrregues policials del 27 de maig a plaça Catalunya, i en el seu currículum destaca la detenció de José Miguel Esteban Lupiañez, ciutadà en cadira de rodes. A Sants no li va faltar el seu moment de glòria, quan es posà a defensar els regents de la Granja Stick, ubicada al carrer Olzinelles, que es negaven a tancar. Jordi Arasa és un d'aquells policies a qui fins i tot li dedicaren un càntic: «Jordi Arasa, vete a tu casa».

MercaBarna va ser un dels punts calents de la vaga. **ALBERT GARCIA**

PERSIANES BAIXADES

La Fundació Barcelona Comerç va indicar que Sants —les Corts va ser de les zones amb més comerços tancats. Els mercats d'Hostafrancs i Sants també secundaren la vaga, com la majoria dels mercats de la ciutat, per decisió de l'Associació de Comerciants. Les persianes dels grans centres comercials estaven baixades, com les de l'Arenas de plaça Espanya, que tot i estar tancat al públic, una trentena de membres de la CGT van aconseguir penjar-hi una pancarta des del terrat on es podia llegir "No devem, no paguem. Mort a l'Estat".

Un dels triomfs de la jornada va ser el tancament del taller mecànic de 24h del carrer Tarragona, al costat de plaça Espanya. Va ser una iniciativa del propi taller, ja que els piquets ni hi van passar per davant.

Isabel Benítez, membre del Comitè de Vaga de Sants, valora positivament «les dinàmiques de comitè unitari de barri» que s'han assolit a Sants i altres barris de Barcelona.

LA VAGA COM A ESCOLA DE DEMOCRÀCIA

Les més de 200 persones que portaven recorrent els carrers de Sants des del matí confluïren amb l'Assemblea Groga a les 12 h a plaça de Sants. Allà hi realitzaren una cassolada que fou tot un èxit, que tal com explica Ester Rams, membre de l'Assemblea Groga de Sants, «demostra que una part important de la comunitat educativa de Sants secunda la vaga, i que s'oposa, tant a les retallades en educació com a la pèrdua de la resta de drets socials i laborals».

Unes 400 persones de totes les edats, moltes vestides amb la camiseta groga, anaren de la plaça de Sants fins l'IMEB, organisme dedicat a l'educació de l'ajuntament de Barcelona, responsable, entre d'entre altres coses, de les retallades a les escoles bressol municipals. Després van anar on es trobaven els vaguistes de fam de telefònica, al Poblesec, com a mostra de solidaritat amb les seves demandes. «És positiu que els infants i joves —i els seus pares i mares— tinguin un espai de mobilització, ja que es veu la vaga com una escola de democràcia», valora l'Ester Rams.

Pel que fa al seguiment de la vaga als centres educatius del barri, van estar en la línia general, al voltant del 80 % del professorat i del PAS va secundar-la. A les escoles bressol només hi havia serveis mínims, igual que a l'escola Barrufet; un 80 % a l'institut Lluís Vives; un 40 % al Practiques II, i un 60 % al Jaume I.

Detenció d'un vaguista santsenc

Ivet Eroles

Des de plaça Espanya a les 16.30 h va sortir una columna del Baix Llobregatina i santsenca que començà a caminar cap als Jardinets de Gràcia, des d'on partia la manifestació anticapitalista convocada per sindicats alternatius i moviments socials.

Quan la manifestació es va desconvocar i començaren les càrregues policials que causarien, entre altres, la pèrdua de l'ull d'Ester Quintana a causa del llançament d'un projectil per part dels Mossos d'Esquadra, un vaguista del barri, l'O.J., va ser detingut quan tornava cap a casa. Ara ja es trova en llibertat.

Així acabava una jornada de vaga que va començar amb una petita victòria, ja que el dia abans es coneixia l'absolució de tres vaguistes de sants que van participar en un piquet el passat 29 de març.

Sants

A PEU DE CARRER

Efecte benzinera

Marc García

Dies frenètics de molta feina, petites tasques que sempre deixes per demà. Avui, finalment tenia programat anar al banc a descanviar les monedes acumulades de diferents activitats per a passar-les a bitllets, o ingressar-les al compte corresponent. Faig la cua pertinent, cada cop més cua, ja que la mateixa entitat ha tancat algunes oficines del barri, i els mateixos clients anem a parar a cada cop menys oficines. Cua en definitiva. Deixo la bossa de monedes al damunt de la taula, i la noia de l'oficina em diu que... no, que avui no toca, que les monedes són el dimecres, que ja m'ho havia dit fa unes setmanes, quan hi vaig anar a buscar-ne. I si bé és cert, el dia d'autos, tant sols volia ingressar diners, amb forma de moneda, posar líquid en un compte ja prou buit on en pocs dies hi cobren lloguer, i rebuts habituals. L'ingrés era calculat, amb els corresponents cartutxos oficials i homologats. Mig minut de feina per a la noia que va decidir perdre'n dos per a no atendre'm.

Sembla que aquesta entitat on els clients som l'estrella, no vol ingressar les nostres monedes, van sobrats amb els diners públics que ja els donem, per la gran, ample i poc transparent porta del darrera.

És de suposar que si tenen un dia per a cada cosa, només deuen tramitar execucions hipotecàries els dilluns, que només deuen fer transaccions de més d'un milió d'euros els dimarts, que els dimecres per fi, monedes, que dijous només atenen els qui vulguin fer plans de pensions i productes d'estalvi, i divendres assegurances de vida i productes de la bombolla borsària. Cada dia més feines les fem els usuaris via caixer, i cada dia menys feines els seus operaris. És l'efecte benzinera, pagament de rebuts, ingressos, retirar fons, tasques del dia a dia, les hem de fer amb màquines, i contra persones, ja que en cap cas, aquesta reducció de personal suposa millores ni per a les treballadores de les entitats ni en beneficis, o disminució de comissions per a usuàries.

A casa, ja hem fet el pas, i més enllà de les quatre, quaranta o quatre-centes monedes que no han volgut, hi hem retirat els diners, dipositant l'estalvi familiar –minso, i descendent- en una altra entitat amb valors cooperatius, que més enllà d'assegurar-nos el dipòsit ens dóna la seguretat de no finançar cap altre bombolla, de no ser còmplices de cap execució hipotecària, ni de tenir la sensació d'estar parlant amb un sortidor de benzina en mig dels Monegros.

Sants encara l'alcoholisme

L'alcoholisme és una malaltia crònica caracteritzada per la dependència física i psíquica de l'alcohol etílic. Es tracta d'un problema social molt estès en totes les capes socials i ocasiona greus problemes en tots els camps de l'activitat humana.

Àngel Bravo
Sants

La principal diferència de l'alcohol amb altres drogues és que aquest és legal, de fàcil disponibilitat i de consum, i en forma moderada, està associat al lleure i la convivència. Per tot això la persona afectada per l'alcoholisme, o que està en procés de rehabilitació, té grans facilitats per persistir o tornar a l'addicció alcohòlica. En aquest sentit, Alcohòlics Anònims (AA) es mostra com una de les comunitats més potents i efectives a l'hora de conscienciar als afectats que és possible tirar endavant. En aquestes comunitats, els homes i les dones comparteixen la seva mútua experiència amb l'alcohol, així com la fortalesa i esperança per tal de resoldre el seu problema comú i ajudar a d'altres a recuperar-se de l'alcoholisme.

La Burxa ha visitat un local que acull un col·lectiu d'Alcohòlics Anònims al barri. Aquesta seu es troba als baixos del carrer Leiva, 41, i allà es duen a terme dos tipus de reunions: les tancades, on sols hi estan convidats aquells que es manifestin amb problemes d'alcoholisme; i les obertes al públic, professionals de la salut, terapeutes i mitjans de comunicació, que AA efectua per donar a conèixer els seu programa i aclarir qualsevol dubte.

El programa que AA suggereix es basa en dotze passes dissenyades per a la recuperació personal de l'alcoholisme. El primer pas és presentar-se davant la comunitat amb el reconeixement explícit de tenir el problema de l'alcoholisme. Continuen identificant-se com a alcohòlics, i encara que portin anys sense beure alcohol no diuen que estan curats. Així, a les sessions, cada persona explica la seva experiència amb l'alcohol i la resta d'assistents l'intenten ajudar. Són sessions a porta tancada i anònimes, en què hi ha persones de perfils molt diferents, però tots tenen un mateix objectiu: deixar de beure. Tots són conscients que el problema és crònic i irreversible, per tant testifiquen que la voluntat és l'ajuda mútua a frenar-los d'un corrent que, d'altra manera, els conduiria al precipici: «pretenem estar 24 hores sense fer aquella primera copa».

Local de l'Associació al carrer Leyva 41. **ÀNGEL BRAVO**

Actualment hi ha tres milions d'alcohòlics en tractament, però n'hi ha molts que encara no han encarat la malaltia i la pateixen en silenci. El grup santsenc d'Alcohòlics Anònims vol ajudar a totes aquelles persones que tinguin problemes amb la beguda, i conviden a tothom qui vulgui a recórrer i participar a les seves sessions per tal de sentir el suport i el caliu de la gent amb situacions semblants i obtenir la solidesa emocional i esperitual perduda. Saben que, amb ells, la darrera copa és la del triomf.

La prevenció sí que funciona

Diverses entitats de Sants, com Creación Positiva, han participat dels actes del Dia Mundial de la Sida i han denunciat les retallades a les entitats que treballen per la prevenció.

Comitè 1 de Desembre
Sants

Aquest 31è aniversari des de la primera vegada que es va establir el Dia Mundial de la Sida cada 1r de desembre a tot el món, el Comitè 1 de Desembre, plataforma catalana de 25 entitats que treballen al voltant del VIH/sida, realitza diverses activitats per promoure la prevenció com una de les principals eines per mantenir aquesta malaltia controlada i amb garanties de qualitat de vida per a la població.

Acte en el marc del Dia Mundial de la Sida. **COMITÈ 1R DE DESEMBRE**

LES RETALLADES AMENACEN EL TREBALL EN PREVENCIÓ DEL VIH

El dissabte 1 de desembre fou una data marcada per les dràstiques retallades que el govern de Mariano Rajoy ha fet a les diverses estructures de l'estat de benestar. Les entitats del Comitè 1 de Desembre, aquest any coincideixen mes que mai en les seves denúncies i exigències: les retallades tiraran per terra un treball de més de 30 anys de prevenció, formació, informació, tractament i seguiment de les persones amb VIH/sida al nostre país.

Les ajudes estatals destinades a les organitzacions i entitats que donen resposta a aquesta epidèmia s'han reduït al menys en un 75 %, la qual cosa suposa un descens en campanyes de prevenció i programes de detecció i tractament de les persones infectades, del seguiment i suport a les persones que viuen al voltant d'aquesta malaltia. A més, s'ha de sumar a la retirada de la targeta sanitària a les persones migrades en situació irregular, deteriora l'accés a la salut i produeix el minvament de recursos destinats a la investigació.

Les entitats que treballen diversos programes integrats en la seva majoria a les estructures públiques d'atenció sociosanitària adverteixen que les retallades transformaran de manera més que perillosa la política sanitària del govern. Si no es fa marxa enrere, es produirà de manera inevitable un retrocès històric, ja que Espanya podria tornar a situar-se a la capçalera en número de persones infectades a Europa, després dels avanços assolits en els últims anys, a més de generar una major despesa a llarg termini.

SENSIBILITZACIÓ, MOBILITZACIÓ I DENÚNCIA

En aquesta ocasió, i obtenint resultats mediàtics molt importants, no solament respecte dels mitjans de comunicació, sino també des dels diversos sectors polítics, de l'administració i de la ciutadania en general, el Comitè 1 de Desembre està realitzant diverses activitats de denúncia, sensibilització i incidència política. Aquest any, a la Lectura del Manifest unitari a les 12 del migdia a la Plaça Sant Jaume de Barcelona, han organitzat la Pedalada solidària del Diumenge i la 3a Nit Vermella a la Sala 3 de la Razzmatazz, a més de les activitats de les 25 entitats a tota Catalunya.

L'altra novetat és la campanya audiovisual que consta de tres vídeos de diferents línies narratives, que busquen mostrar a la societat en general que tot allò que serveixi per prevenir el VIH/sida és poc, més en l'actualitat, quan des de diverses instàncies s'ha deixat de donar suport als organismes que feien aquesta labor de manera directa a la població catalana.

"La prevenció sí que funciona" ha aconseguit posar en dubte algunes decisions que, segons aquesta plataforma, no són de caràcter econòmic, sinó de caire polític, per tant, reflecteixen les veritables voluntats de qui ens governen.

El Districte vol precintar el CSA Can Vies

Un cercavila espontani recorre Sants per denunciar que el districte i el regidor Jordi Martí de Convergència i Unió volen precintar el CSA Can Vies per que cessin les seves activitats.

Albert Ricart
Sants

El matí del passat divendres 16 de novembre el gerent del districte de Sants-Montjuïc, Francesc Jimenez, va enviar, a través de quatre agents de paisà, una notificació en la que s'amenaçava amb precintar el Centre Social Autogestionat (CSA) Can Vies si es realitzava sense els permisos corresponents l'activitat musical prevista per aquella mateixa nit.

Aquesta situació no sorgeix el divendres 16 de novembre. Des de fa uns mesos el districte va iniciar un expedient sancionador per aconseguir el cessament de l'activitat de Can Vies, reclamant la tinença de les llicències corresponents per fer activitats sota amenaça de precinte de l'espai o multes de fins 30.000 euros si se seguia amb les activitats sense permisos.

Davant d'aquesta situació, l'assemblea del CSA amb d'altres veïns i col·lectius del barri van decidir contestar a aquest atac mitjançant una cercavila que va recórrer el barri, sumant-se més gent durant el recorregut que va finalitzar davant la seu del districte.

UNA CERCAVILA PROTESTA PER LES AMENACES DEL DISTRICTE

La cercavila "mig improvisada", organitzada en només cinc hores, va aplegar unes 500 persones que van recórrer els carrers del barri de Sants portant l'activitat del CSA al carrer, passant per les diferents zones d'oci nocturn per donar-hi a conèixer la situació. La marxa va finalitzar amb la lectura d'un curt manifest i el llançament de pintura com a mostra de rebuig per l'actitud del consistori.

Des de l'assemblea de Can Vies han deixat clar que no pararan les activitats tot i les amenaces rebudes per part del districte.

El cercavila va aplegar més de 500 persones tot i la ràpida convocatòria. VÍCTOR OBREGÓN

Davant l'altre front obert que té Can Vies contra TMB per evitar-ne el desallotjament, el passat 23 de novembre es va celebrar un seguit de concerts solidaris a Can Batlló.

La jornada va començar a les sis de la tarda amb l'actuació de la Kinky Dub Machine, seguida de Muyayo Rif, Marc Sanz i el cabaret clown per part del Cabaret de las sillas i Ramírez. Els concerts van ser tot un èxit d'assistència, amb la participació d'un gran nombre de persones. Després dels concerts des de l'assemblea del CSA es reservaven una sorpresa molt especial pels assistents com pel districte: una altra cercavila recorria el barri reivindicant Can Vies com un espai de creació de cultura popular.

La Plataforma Recuperem Can Batlló atia un ultimàtum

El Bloc 11 és un dels espais amb més vida del barri. VÍCTOR OBREGÓN

La Plataforma Recuperem Can Batlló s'activa amb molts projectes gestionats pel veïnat.

Plataforma Recuperem Can Batlló
La Bordeta

La Bordeta ha esperat prop de quatre dècades a la immobiliària Gaudir i les administracions públiques, en eternes negociacions sense pensar mai en la ciutadania, més enllà de la despesa que pogués generar. El veïnat ha vist degradar-se el patrimoni arquitectònic industrial, i ha estat arrencat dels vells tallers i llars de tota la vida. Vigilants del que es decidia fer amb l'espai vital, la Plataforma Recuperem Can Batlló ja fa un any i mig que va decidir no esperar més; i la rehabilitació i serveis comunitàris al Bloc Onze són una evidència.

Però al voltant no ha canviat res! S'han esgotat tots els terminis, i s'ha de defensar tot allò que és de la comunitat, ja que, fins i tot, la Generalitat ha posat la nau central de Can Batlló en venda vers iniciatives privades.

L'assemblea de la Plataforma Recuperem Can Batlló està decidida a fer accesible el recinte amb zona verda immediata als seus accessos, i assegurar la mixtura d'usos amb la definició per part del veïnat del barri que volen.

Hi ha entitats i col·lectius que necessiten on dur a terme o iniciar la seva activitat. Sense recursos provinents de les administracions (que així ho han declarat, i que fins i tot volen vendre la nau central), ja s'han possat a treballar 15 projectes socials elaborats i gestionats per la ciutadania. Des del manteniment dels vestigis industrials conservant patrimoni i creant un espai de memòria obrera i tèxtil, fins a projectes d'horts urbans i zones verdes, de lleure, habitatge en règim de cessió d'us, xarxes veïnals de suport mutu, cultura, ensenyament i formació, i cooperatives de consum i producció.

CAN BATLLÓ PEL VEÏNAT

A Can Batlló s'ha de solucionar la situació de les afectades dels tallers i els habitatges; establir un pla d'usos immediat i detallat pel futur, al servei i decidit sobiranament pel veïnat.

També s'ha d'evitar concedir patrimoni col·lectiu per a usos privatius: la nau central és un bé públic que s'ha de destinar als usos que el veïnat decideixi mancomunadament.

El Bloc Onze és un indici del que és capaç un barri convençut de les seves possibilitats. Immobialiària i administracions públiques: si no ho feu vosaltres, ho farem nosaltres!

Avismón recapta menjar per a la gent gran

Dani Martínez
Sants

Avismón Catalunya és una entitat sense ànim de lucre fundada l'any 1996 per un grup de persones de diferents àmbits professionals sensibilitzades per les mancances de les persones grans, i amb l'objectiu principal de pal·liar la seva solitud. A Sants la seu està al carrer Jocs Florals, 59.

Les persones ateses per Avismón són persones grans que viuen soles. Algunes no tenen familia i d'altres sí que en tenen, però no els donen el suport que necessiten. A la circunstància de manca de suport familiar s'afegeix la precarietat de recursos econòmics i els problemes de mobilitat.

Per poder donar aquest suport emocional compten amb l'ajuda de voluntariat, imprescindible, ja sigui per fer visites i serveis assitencials gratuïts a domicili (neteja, podologia, fisioteràpia, arranjaments, suport psicològic), acompanyament al metge, fer gestions quan ho necessiten, seguiment telefònic, o per participar en activitats grupals d'integració i participació (excursions, concerts, la castanyada o el dinar de Nadal). Des d'Avismón es fa un seguiment del voluntariat i una formació continuada, donant-los eines perquè la seva tasca sigui més efectiva. També hi ha serveis de préstec de material ortopèdic, assessorament legal, i tallers de prevenció de la dependència (memòria, agilitat, cuina, musicoteràpia, risoteràpia i informàtica).

Altres persones ajuden d'una altra manera, a través d'una aportació econòmica periòdica o puntual, o mitjançant herècies i llegats. També hi ha donacions d'empreses i particulars, i ajudes rebudes de les Obres Socials de les caixes, però que han minvat considerablement aquests darrers anys, així com de les administracions públiques i institucions. Ara ens apropem a Nadal i novament Avismón farà recolida d'aliments. Podran rebre un lot i mensualment el continuaran rebent aquelles persones que, a causa de pensions molt minsens, no poden cobrir les despeses fixes. Es per això que necessiten la col·laboració de tothom.

Durant el mes de desembre i gener, de 10 a 14 i de 16 a 19.30h a la seu del carrer Jocs Florals, 59, es poden portar aliments de primera necessitat (arròs, oli, pasta de sopa, macarrons, sucre, cafè soluble descafeinat), aliments en conserva (llegums cuits, fruita en almívar, tonyina, patés, sardines, olives, tomàquet fregit, verdures) i aliments dolços (galetes, xocolata, cola-cao, sucs, llet condensada, torrons, neules) i productes d'higiene personal (colònia, gel de dutxa, etc). Sobretot s'ha de tenir en compte que siguin de llarga durada.

Parèntesi

LLIBRE

Ho volem tot!

VOGLIAMO *TUTTO*. NANNI BALESTRINI, 1971.

En els últims temps hem sentit a dir molt la frase «Ho volem tot!» , cita que no és nova i que en altres temps en un context diferent, o no tant, ja era utilitzada. Bessona de la novel·la *Los invisibles*, *Vogliamo tutto* narra les lluites obreres de finals dels anys 60 i 70's d'Itàlia. L'autor ens explica els canvis personals que viurà a través de la seva experiència, a mesura que recorre les diferents etapes de l'organització del treball, la seva decepció es transformarà en oposició al treball assalariat, per acabar participant de pràctiques de revolta col·lectiva de la classe obrera.

L'anomenat *obrer-massa* s'enfrontava al model econòmic imperant, que es trobava en procés de transició. Rebutjant la racionalització taylorista i fordiana aplicada a la simplificació, divisió i acceleració del ritme de treball, el focus de la revolta s'inicia a la fàbrica de la FIAT, fent-se extensible a d'altres empreses. La seqüència de vagues que amenaçaven paralitzar el país varen posar en escac a la classe governant i als propis sindicats o partits revolucionaris, els quals no sabien com fer front al moviment obrer autònom. Els sindicats intentaren apropiar-se'n i dirigir-lo sense èxit, mentre que la repressió policial i els acomiadaments enfortiren la solidaritat obrera.

Una història revolucionària des d'una òptica masculina que reflexa la capacitat que té la població per a fer front al model d'esclavista que els oprimeix, a través de l'organització col·lectiva. Mostrant, també, que les persones no som estàtiques i que la nostra percepció del món pot canviar de dalt a baix, tot depenent del nostre entorn i com ens posicionem en aquest.

Centre de documentació dels moviments socials La Ciutat Invisible. Xarxa de Biblioteques Socials de Sants.

MÚSICA

El Lokal (1987-2012) 25è Aniversari

DIVERSOS ARTISTES. EL LOKAL 2012.

Ens trobem davant un d'aquells discos recopilatoris imprescindibles, tan pel seu contingut musical, com pel que implica una associació com El Lokal, del carrer de la Cera al barri del Raval (Barcelona).

És impossible explicar els moviments socials del darrer quart de segle sense anomenar i destacar la tasca que El Lokal ha fet i fa des de l'autèntica trinxera de l'autogestió. Moviments i col·lectius com el mític Mili KK o el Comitè de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista van trobar aixopluc o la complicitat necessària a la seu d'El Lokal, alhora que aquest funcionava com a distribuïdora i punt de venda (i de trobada) de fanzines, de llibres i de la música més subversiva de la ciutat i, per extensió, d'arreu, sense fronteres, ni banderes.

Parlar d'El Lokal és parlar de cintes de cassette, quan les maquetes eren l'únic instrument que existia per escampar la ràbia dels grups de rock contestatari que sortien com bolets als diferents barris, pobles i ciutats.

És per totes aquestes raons que les gents d'El Lokal ens han volgut contagiar de la seva tasca celebrant els seus 25 anys de vida. Primer amb un aniversari de tres dies a Can Batlló, al mateix temps que presentant aquest cd compilat i, segurament, que amb un concert del qual aviat tindrem notícies. L'ocasió s'ho val. Ho demostra la tasca d'investigació realitzada; acompanyada també amb grans dosis de tenacitat i un saber fer i un saber estar que ha permès fer un recull de 25 bandes diferents. Algunes d'elles han editat sempre amb El Lokal, d'altres mai, però totes hi han tingut una relació directa o indirecta al llarg dels anys perquè, com hem dit abans, El Lokal sempre ha estat allà. No hi ha més secrets.

El disc obre amb portada d'en Carlos Azagra, com no podia ser d'una altra manera, qui il·lustra l'entranyable porta i façana d'un espai característic.

Entre les bandes que hi participen, ens trobem amb autèntiques peces de col·leccionista, com la versió de La Polla Records que fa Disidencia, o la dels Sex Pistols que fa The Kagas, amb un Evaristo elèctric i contundent com sempre. També ens trobem amb els ritmes sincopats de Dr. Calypso, qui varen fer les seves primeres edicions amb El Lokal, la veu penetrant de Juanito Pikete o peces inèdites de dos bandes de referència que recentment han tornat als escenaris com són Pixamandúrries i Monstruació.

Molta salut i per molts anys més!

David Vázquez

BURXANT ELS BYTES

El clickactivisme està de moda

Últimament proliferen molts llocs per recollir firmes de forma electrònica.

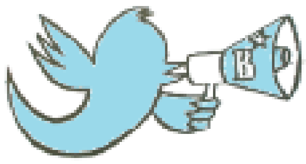
Una queixa, una reivindicació, serveixen per difondre llocs on pots posar les teves dades i sumar-t'hi. Avaaz, Change.org... n'hi ha moltes.

Actualment, una pàgina també semblant, ha sigut comprada per Change.org. A simple vista, no passa res amb aquesta adquisició, però si ens parem una mica a observar, veiem que amb la web Actuable han comprat les dades de les usuàries de Change.org. Estan a la venta les nostres dades? Mirant el contracte de privacitat de Change.org, per exemple, diu que en cas de ruïna, poden vendre els arxius.

És per això que plataformes con Oiga.me, creades per els moviments socials i software lliure, són importants. Les dades de les nostres campanyes han d'estar en servidors de gent afí, no de multinacionals. Igual que molta gent recela de Facebook, Google, Twitter, etc. s'hauria de posar en quarentena webs com Change.org. A més a més, Oiga.me envia missatges al destinatari de les protestes.

oiga.me

Bernat Costa

«Qui ens hauria de dir que a la redacció de El Mundo tindríem la sensació d'haver guanyat unes eleccions autonòmiques a Catalunya ».

@pedroj_ramírez

POESIA

Bruixa de dol

«Aquest mirall em diu que sóc ben sola
i no hi fa res que el trenqui en mil bocins.
He enfilat el carrer trist que va a escola
i em marco, amb guix, entorn, el meus confins.

La lluna riu, dins la nuu que s'endola.
I jo sembro amb pedretes els camins
que em duen cap a mi, nit meva endins.
Baixo al meu pou, amb bleix de corriola.

Tu, lluna, rius, i em vesteixo de lluna.
M'arrenco el collaret d'agres estrelles
i el mar se les empassa d'una a una.

I et prenc el cor segur amb què cabdelles
el teu destí, per fer, amb cartes velles,
un solitari nou sobre la duna››

Maria-Mercè Marçal

Bruixa de dol, 1977-1979

RACÓ HISTÒRIC

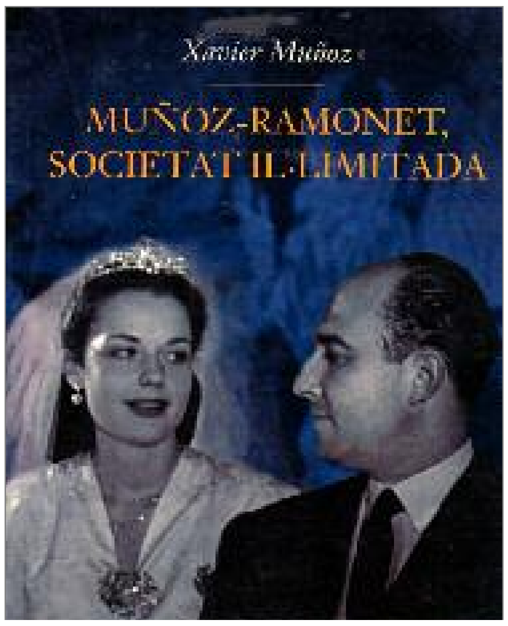
El llibre que va desaparèixer

L'any 2003, Edicions 62, potser la més coneguda de les editorials que publiquen en català, va publicar un llibre, una biografia que seria registrada amb el ISBN-84-297-5327-3.

Un llibre que va tindre un gran èxit de vendes i que aviat va arribar a la segona edició. Però un llibre que, tot i això, avui en dia està descatalogat i no es pot trobar a cap llibreria, ni a la web d'Edicions 62, ni tan sols a la coneguda Amazon, així com a Google Books, que no ens permet accedir-hi.

Què ha passat? Quan descobrim el títol del llibre ens podem fer una idea de la mà negra que hi ha darrera d'aquesta desaparició. *Muñoz-Ramonet, societat il·limitada*, obra de Xavier Muñoz, era una biografia de Julio i Alvaro Muñoz-Ramonet, els germans propietaris de Can Batlló, entre moltes d'altres empreses.

Una obra que narra magistralment com dos dependents d'uns grans magatzems van arribar a convertir-se en pocs anys en els amos de quaranta empreses tèxtils, dos magatzems, bancs, asseguradores, propietats immobiliàries com el Palau Robert o un palau al carrer de Muntaner amb 758 pintures, entre les quals obres de Goya i del Greco. Utilitzant influències, amiguismes, prevaricacions, l'estraperlo del més alt nivell i d'altres pràctiques corruptes. Tot això amb el beneplàcit del franquisme.

Portada del llibre Muñoz-Ramonet, sociedad il·limitada

Uns germans que als anys 40, 50 i 60 van arribar a tenir tan poder que a la Bordeta es va acunyar la frase: «En el cielo manda dios y en la Bordeta los Muñoz». Potser el fet que Julio Muñoz-Ramonet, l'ànima d'aquest imperi, va morir a Suïssa l'any 1991 perseguit per la justícia ens faria creure en el final del poder econòmic i polític d'aquesta nissaga. Això seria un error, ja que a la Bordeta, i de fet a tota Catalunya, encara manen molt les hereves i els hereus dels Muñoz-Ramonet, això sí, darrera de tot un entramat d'empreses immobiliàries com ara Gaudi, que encara són els propietaris del terreny de Can Batlló.

La millor prova d'aquest poder és la desaparició d'aquest llibre, que narrava el fosc origen de l'imperi familiar dels Muñoz-Ramonet. Segons sembla, la família Muñoz va amenaçar amb una denúncia doble per difamacions a l'autor i a l'editorial que va retirar tots els llibres que quedaven i els va destruir. Per sort, la família no va aconseguir fer desaparèixer tots els llibres i a la xarxa de biblioteques de la diputació encara es poden trobar alguns exemplars, no gaires, això sí, i la majoria guardats als magatzems. Però paga la pena entrar a la web de la Biblioteca del Vapor Vell i fer una reserva. Prometo tornar el que tinc a casa a temps.

Agus Giralt

FOGONS DE TEMPORADA

Va de bolets...

Per què en mengem, de bolets? O potser la pregunta seria: per què no en mengen de bolets aquells que no ho fan? Les cultures micofíliques i micofòbiques són tan antigues com els motius que les varen portar a ser-ho.

La relació, diuen, que ve determinada pel tipus d'arbres que hi ha al territori en qüestió (avet o pi negre), que va en comunió amb l'esporàdica aparició de l'*Amanita Muscaria*, la vermella amb taques blanques. Aquesta era consumida amb resultats al·lucinògens per bruixots o xamans, i així, de mica en mica, la resta de la població va acabar adquirint el costum de consumir altres bolets amb propietats diguem-ne que menys divertides.

La cultura micofílica per excel·lència és l'eslava i seguida, de no gaire lluny, per la catalana. En canvi cultures com la castellana o la britànica els tenen una veritable fòbia als bolets, tant com perquè diguin que creixen allà on els gripaus o les serps tenen el niu. Us diré però que ja fa uns 40 o 50 anys que el bolet ha entrat a la taula, i moltes vegades al cistell de pobles que, per no tenir costum, no tenien ni nom per les infinites varietats de bolets comestibles que trobem als nostres boscos. Els bolets són omple panxes, combinen amb qualsevol cosa, i si teniu sort i els sabeu trobar, de moment, són gratuïts! Aprofiteu que s'acaben. Com a molt potser us trobareu algun Fredolic relegat i amb una mica de sort un Manairó que hi volti a prop.

Guisat de bromosa negra
(o de qualsevol altre bolet que us agradi)

INGREDIENTS
400 g de mocosa negra
1 porro
1 branca de canyella
1 taronja
1 raig de vi ranci
Oli d'oliva
Sal i pebre

ELABORACIÓ

Netegeu el porro i poseu la part verda a bullir amb una mica d'aigua amb sal. Amb la part blanca tallada ben fina en feu un sofregit amb oli. Afegiu-hi a la cassola la branca de canyella i la pell de taronja (sense la part blanca, que amarga!). Afegiu-hi les bromoses (o mocoses) netes i esparracades amb els dits a làmines. Ofegueu el conjunt durant uns minuts i incorporeu el raig de vi ranci. Un cop evaporat l'alcohol, cobriu amb una mica del brou que heu fet del porro. Rectifiqueu de sal i pebre al gust. Deixeu que faci xup-xup 5 minuts i ja el podeu servir. Si el voleu acabar amb una bona picada el resultat encarà serà més melós i llaminer! La bromosa té un punt de gelatina que ajudarà a lligar la salsa. Que us en llepeu els dits!

Núria May Masnou

En moviment

ASSEMBLEA INDIGNADA SANTS

Dia a dia i als carrers

Irene

Arriba el fred als carrers de Sants, i també a les places. L'assemblea Indignada ens hem seguit reunint els dijous a les 20h a plaça de Sants, però d'ara en endavant ens traslladem a l'Espai Obert per motius "tèrmics". Tanmateix, les petites coses que hem anat fent darrerament ens donen escalforeta.

Per la vaga general del 14N vam estar amb altres barris i sindicats combatius a la Coordinadora Laboral i de Suport Mutu del 15M per preparar la manifestació alternativa de la tarda de forma conjunta. També vam confluir en un dinar a plaça Espanya amb assemblees de l'Hospitalet, les Corts, Eixample Esquerra i la Marina-ZF, per després anar juntes cap a la mani. Al barri vam participar al Comitè de Vaga de Sants i al piquet, aprenent a poc a poc a treballar amb altres col·lectius del barri. Hem fet dues xerrades al davant del Mercat de Sants, la primera sobre la vaga com a eina de lluita social al segle XXI, i l'altra sobre la independència i els drets socials. Força gent va parar-se a observar i participar, contentes de veure espai de debat al carrer.

D'altra banda, des del barri hem volgut donar suport a la vaga de fam dels companys de Telefònica fent dues accions a les botigues Movistar de la Carretera de Sants. El mateix dia que l'ABS fa la seva refundació, en la qual participarem amb moltes ganes, també l'Espai de Coordinació de Barris, on ens trobem les assemblees indignades de Barcelona, fa una jornada de reflexió entorn al seu funcionament i propostes comunes.

Sants es solidaritza amb la vaga de fam dels treballadors de Telefònica

L'Assemblea Indignada de Sants es mobilitzà en suport a la lluita dels treballadors de Telefònica. **ASSEMBLEA INDIGNADA DE SANTS**

Cinc treballadors han estat 23 díes sense menjar denunciant els acomidaments per baixes mèdiques justificades i la readmissió d'un treballador amb vint anys d'antiguitat.

Isa Benítez
Sants

Dilluns 19 de novembre, unes seixanta persones es van concentrar davant la botiga de Movistar-Telefònica de carretera de Sants amb plaça Espanya en solidaritat amb la vaga de fam de 5 treballadors en el 16è dia per la readmissió de Marcos, acomiadat per baixa mèdica justificada (hèrnia discal). Movistar (marca comercial del grup empresarial multinacional) porta, aquest any, 3.455 milions d'euros de beneficis nets, un 26 % més que l'any passat.

La concentració va continuar per carretera de Sants cap a l'altra botiga (al mercat d'Hostafrancs) fent crides al boicot a Telefònica, i va comptar amb la participació de veïns i veïnes del barri, treballadors de l'empresa, membres de l'assemblea de persones a l'atur de Barcelona i d'altres barris.

La concentració de Sants, es va sumar a accions solidàries que es van fer a Granollers, Mollet, Torre Barò, Gràcia, Nou Barris, Madrid i Guipúzkoa, on tot el comitè d'empresa va fer un dia de dejuni . Els directius de Telefònica Catalunya (Kim Faura i Gil Pèrez) s'han negat a rebre als vaguistes, vetant fins i tot l'accès a les instal·lacions de l'empresa.

Dimecres 27, desprès de presentar en una roda de premsa un manifest "Huelga de Hambre. Punto y Seguido" i d'una concentració massiva a plaça Catalunya, els 4 vaguistes que encara mantenien el dejuni amb 12 kg menys de mijtana, van deixarla per prescripció mèdica. El comunicat s'acompanya d'un manifest que expressa la voluntat d'ells i de més d'un centenar de sindicats, entitats, moviments socials i partits polítics de sostenir la lluita per la readmissió de les treballadores acomidades per baixa mèdica justificada.

Aquest bloc també es compromet a pressionar per aconseguir que l'empresa accepti la readmissió de l s acomidat per baixa mèdica justificada. Forma part del programa d'accions del grup de suport a la vaga de fam, el boicot a la tradicional campanya nadalenca sota el lema "Movistar nos mata", així com fer una estratègia conjunta amb moviments socials i altres empreses en conflicte, com TMB.

MOLT RESSÒ POPULAR I POCA COBERTURA INFORMATIVA

L'acció promoguda per l'Assemblea Indignada de Sants responia a la crida urgent dels treballadors de Telefònica que, en el 16è dia de vaga de fam, no havien aconseguit trencar l'anomenat cerco informativo.

Els mateixos treballadors explicàven a l'assemblea del grup de suport que La Sexta havia enviat fins a tres vegades equips per cobrir la notícia, que mai ha arribat ha emetre's. Semblant al cas de El Corte Inglés, quan la companyia va amenaçar amb retirar la publicitat.

En el cas de TV3, fins dues setmanes desprès de l'inici, no va cobrir la notícia, que ja havia estat emesa per mijtans estrangers com ara Telesur.

Amb tot, el suport internacional a la lluita dels treballadors de Telefònica ha arribat: el sindicat grec PAME, Cobas Itàlia, Comisiones de Comunicación de Colòmbia, CTA Argentina,SUD, Solidaires France Telecom, etc.

MOVISTAR-TELEFÒNICA: A LA MESURA DEL PP I LA BANCA

Des de principis dels 90, una Telefònica totalment privatitzada va rebre fortes inversions de capital financer (com del BBVA i de la Caixa) i una reestructuració màgica que li va permetre, ser la primera multinacional espanyola i repartir beneficis milionaris i vergonyosos, com l'escàndol de les stock options.

Fer un ERO rere un altre i plans de prejubilació a costa de l'erari públic per tal de treure's de sobre una plantilla amb drets laborals.

Des d'aleshores, el Grup Telefònica (Movistar des del 2011) ha fragmentat l'empresa en una constel·lació de contractes i subcontractes i deslocalitzacions.

Actualment, és una de les empreses promotores d'informes favorables a la privatització de la universitat pública (el Pla Bolonya) i de la doble escala salarial entre els antics i els nous titulats.

Espai Llibertari

Una independència alliberadora

Acció Llibertària de Sants

Estem acostumats a que els polítics s'apoderin dels nostres valors i les nostres paraules per buidar-les de contingut i treure'n un rèdit polític. Però aquest cop la cosa pot canviar. Ara s'omplen la boca amb la independència sense adonar-se'n que si el poble es fa seva aquesta paraula té la capacitat de donar-li la volta i omplir-la de contingut. La identitat nacional és una identitat més de les moltes identitats que ens conformen com a persones. Una identitat més en la qual se'ns oprimeix. Els estats no reconeixen més nacions que les que puguin coincidir amb les seves fronteres, i així utilitzarles per justificar-se com aparells de control i dominació. Qualsevol estat no és més que una estructura de poder per mantenir unes jerarquies i unes classes socials que mitjançant la dominació mantindran la resta de la població sota el seu control. Actualment els exemples són claríssims, com es veu en la total submissió de la classe política als poders econòmics. Però no ens enganyem, no és una tara puntual que es pugui solucionar canviant de color polític o de sistema econòmic. Sinó que és quelcom inherent a qualsevol estat o sistema de poder. Així doncs la independència que volem i a la qual aspirem és aquella que ens faci lliures com a poble i com a persones. I una independència alliberadora només pot venir del poble i a traves del poble. Mai a través de les institucions o la política professional es podrà arribar a un procés d'alliberament real, ja que aquest vindria viciat pels mitjans utilitzats. Un procés on la lluita nacional sigui una més de les moltes que són necessàries per aconseguir un canvi social real a les nostres vides.

Els polítics i les classes dominants sempre voldran encarrilar els processos de canvi o apoderar-se d'ells per tal de mantenir els seus privilegis sobre la resta de nosaltres o inclús augmentarlos. Mai podrem tenir de companys de lluita aquells qui són culpables de la misèria, encara que comparteixin (o ho facin veure) la mateixa identitat nacional oprimida. Però la lluita nacional pot ser clau en la consecució de noves realitats, ja que planteja un conflicte directe amb l'estat, doncs el plantejament d'entrada és negar-lo com a autoritat. És en aquest punt on el poble ha d'apoderar-se i avançar cap la destrucció de l'estat i la creació d'estructures organitzatives de base agafant el timó de les seves pròpies vides.

25N: Cap silenci davant la violència masclista

El 25 de novembre és el dia contra la violència de gènere i a Barcelona, com a molts altres llocs d'arreu del món, es van fer algunes accions de protesta, així com una manifestació al centre per tal de visibilitzar el conflicte al carrer.

Sílvia Alberich
Sants

El 25 de Novembre de 1960, 3 germanes —les germanes Mirabal— foren assassinades a la República Dominicana, com a resposta a la seva implicació en la lluita contra el règim dictatorial de Trujillo.

El 1981, al Primer Encuentro Feminista Latinoamericano y del Caribe, celebrat a Bogotà, es proposà el dia 25 de novembre com a Dia Internacional de la No Violència contra les Dones i les Nenes, en memòria de les 3 germanes dominicanes assassinades. Més tard, l'any 1999, l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar aquesta data com a Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

Així, el 25 de Novembre, tot i ser una data que posteriorment ha estat institucionalitzada i que actualment marca l'inici dels 16 dies d'activisme pels Drets Humans, és, sobretot, un dia de lluita i reivindicació sorgida de l'activisme feminista.

LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE AL NOSTRE ENTORN

La lluita contra les violències masclistes no és, però, una lluita d'un dia, sinó quotidiana, de denúncia constant, de resistència diària, de combat sense treva. Tot i això, les grans dosis de patriarcat que recorren les venes de la nostra societat fan que sovint aquestes violències es justifiquin, es normalitzin, es minimitzin o s'invisibilitzin.

És per aquest motiu que encara ens calen dates assenyalades que ens permetin visibilitzar la que, probablement, és la vulneració més estesa de drets humans a l'Estat espanyol i a Catalunya: la violència contra dones i nenes.

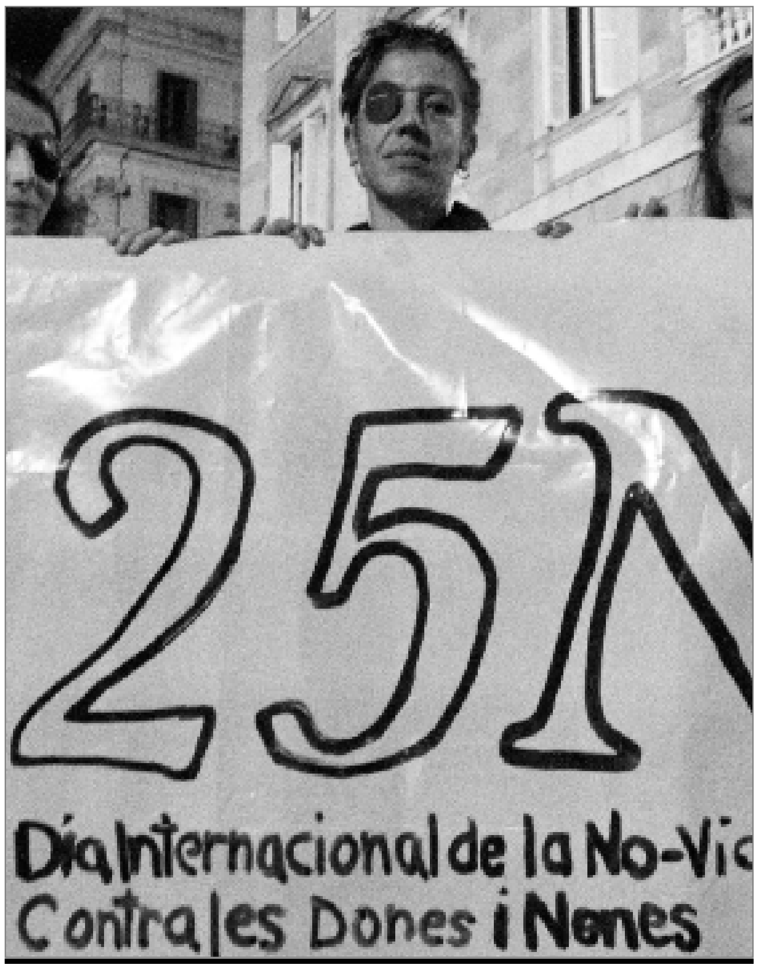
EL 25N A BARCELONA. TORNEM A SORTIR AL CARRER

Aquest 25 de novembre, com cada any, la Xarxa de Dones Feministes contra la Violència, i totes les dones i homes que ens sentim autoconvocades en una data com aquesta, estàvem decidides a marxar Rambles avall. La Junta Electoral, però, va prohibir la manifestació, en coincidir amb el dia de les eleccions convocades per Mas.

Davant la prohibició de manifestar-nos vam prendre una decisió clara i unànime: la DESOBEDIÈNCIA. Així, en una roda de premsa convocada a Ca la Dona 5 dies abans de la manifestació, vàrem expressar fermament la nostra posició: «Dones Lliures en països lliures. No invisibilitzaran la violència contra les dones ni les accions a favor de la noviolència. No callarem».

D'aquesta manera, disposades a no ser silenciades, vàrem tornar a sortir al carrer, com cada any.

No va ser l'única acció, però, que es va dur a terme a Barcelona aquell dia: cinc dones feministes es van presentar al col·legi electoral on havia de votar Artur Mas i, mentre aquest dipositava la seva papereta a l'urna, van denunciar la invisibilització de les violències patriarcals sofertes tot tapant-se amb una X d'esparadrap la boca i lluïnt adhesius amb el lema "#25N també és el dia contra les violències de gènere". Les dones van ser expulsades violentament del col·legi per Mossos d'Esquadra de paisà i sense identificació i, un cop a fora, varen ser encerclades i retingudes durant els 20 minuts que durà la identificació. Gairebé cap mitjà es va fer ressò d'aquesta acció, tot i que el col·legi electoral estava ben ple de càmeres i premsa quan van succeir els fets.

Pancarta de la manifestació del 25N a plaça Sant Jaume. **SÍLVIA ALBERICH**

En definitiva, tot i els entrebancs i boicots, tot i el constant silenciament a què es veu sotmesa la denúncia de les violències masclistes, el passat #25N no vàrem deixar que ens expropiessin un dia que és nostre i vàrem recordar tot allò que és violència patriarcal i masclista: la cultura de la por en què ens han educat a dones i nenes, la feminització de la pobresa i la desatenció de les nostres necessitats bàsiques, la manca de reconeixement de les tasques reproductives, domèstiques i de sosteniment de la vida, la lesbofòbia i transfòbia, la penalització de l'avortament, la persecució i explotació de dones migrades, la dictadura dels cànons estètics, els insults i les vexacions, la criminalització i persecució de les treballadores sexuals, l'ús de la violència sexual com a arma de guerra als conflictes bèl·lics...

En definitiva, tot un atac constant a la nostra integritat moral i física.

Per això ens seguim organitzant i seguim lluitant, amb esperança i valentia, per defensar allò que som: dones lliures.

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

No és el seu problema?

Marc Faustino i Vidal

Encesa dels llums de Nadal a la plaça Espanya. L'alcalde Xavier Trias, acompanyat de les principals associacions comercials, content i feliç per un acte publicitari de la seva gestió municipal perfecte. Però de sobte xiulada i escridassada. Aquesta vegada no són els de sempre, el personal de metro i autobús de TMB (molts ànims i endavant companyes), són de la plantilla de l'empresa concessionària d'enllumenat.

L'alcalde Trias respon a les preguntes dels mitjans. L'empresa concessionària ha iniciat acomiadaments, modificacions de condicions de treball i té endarreriments en el pagament de nòmines a la seva plantilla. El màxim responsable del consistori tanca el tema: assumpte intern de l'empresa concessionària i l'ajuntament compleix amb la seva part, ja que els abona puntualment el preu del servei pactat.

L'ajuntament de Barcelona és un gran entramat d'empreses privades que gestionen els serveis públics. El clavegueram, l'aigua, l'enllumenat, la teleassistència, etc. S'han subcontractat els serveis públics al preu de concessió més baix sense importar-los la qualitat laboral de les persones que hi treballen. La CUP ja va fer la proposta en les darreres eleccions municipals a Barcelona d'una Regidoria de Treball que, a més d'altres qüestions, assegurés la plena equiparació del personal municipal, funcionari o laboral, directe o indirecte perquè deixin d'existir no dobles sinó infinites escales de precarietat laboral a l'ajuntament. Si volem que les empreses de la ciutat compleixin amb la plena ocupació i el treball estable i de qualitat, el primer a donar exemple ha de ser el mateix ajuntament assegurant que es compleixi la normativa laboral. Alcalde Trias, ments benpensants de CiU, tenen un problema.

CSA Can Vies

No ens podreu precintar

CSA Can Vies

Ja fa uns mesos que el districte de Sants, sota el govern del regidor de CiU, Jordi Martí, va engegar un expedient sancionador per aconseguir el cessament de les activitats que es fan al Centre Social Autogestionat (CSA) Can Vies, avisant amb la imposició de multes de fins a 30.000 euros per no disposar de les llicències corresponents.

El divendres 16 de novembre van portar a terme aquestes amenaces. Aquell mateix dia a la tarda van presentar-se a la porta del CSA 4 agents de paisà, que van identificar una persona i el va donar una notificació, en què avisava que si fèiem les activitats previstes per aquella nit, precintarien el local.

Som conscients que sota el context en el que estem això no és més que una excusa per intentar tancar el Can Vies amb més de 15 anys d'activitats culturals i polítiques, de vida al barri, escapant del control gràcies al gran suport del veïnat com ha quedat demostrat en diverses mobilitzacions. Vista la intenció del districte d'emmudir, amb multes i precintes, tota veu dissident a la seva idea monolítica de la Barcelona del mercat on l'oci i la cultura sempre tenen un preu, vàrem decidir portar el Can Vies al carrer, ja que a l'espai habitual del CSA no hi podíem fer activitats, en forma de cerca-vila per alguns locals de nit del barri, acabant al districte, aplegant unes 500 persones a les qui agraïm el seu suport i la creació d'altra cultura, oci i relacions.

Volem deixar clar al districte governat per Convergència i al seu regidor Jordi Martí que cap amenaça de precinte i multes desmesurades ens aturarà, no podreu acabar amb 15 anys de cultura popular.

#SomCanVies
#AntiCiUparty
#PrecintemElDistricte
http://www.canvies.org
http://www.facebook.com/CSACanVies

Cultura

Cinema no apte per 'sants'

La 24a Marató de Cinema Fantàstic i de Terror de Sants, Hostafrancs i La Bordeta ha ofert enguany un 60 % més de curtmetratges i arribat a aplegar fins a 600 persones durant 'la Nit més Llarga', amb cinc pel·lícules seguides.

Àngel Bravo
Sants

Les Cotxeres de Sants han acollit del 12 al 17 de novembre l'aclamada Marató de Cinema Fantàstic i de Terror de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, que enguany ha arribat a la 24a edició.

Cinema no apte per sants, però sí per als centenars de santsenques i santsencs que han envaït l'espai amb ganes de passar-ho bé a còpia de bones dosis de gènere.

José Antonio Castillo, membre de l'equip tècnic de Cotxeres i un dels organitzadors del festival, comenta que s'han ultrapassat les expectatives, ja que s'han presentat a concurs 265 curtmetratges, per la qual cosa, la participació ha augmentat un 60 % respecte l'any 2011. A més, cal esmentar amb satisfacció la presentació de 17 curtmetratges en català, a banda dels que han aterrat vinguts d'arreu del món, com Rússia, Austràlia o l'Argentina.

Els títols guanyadors en les sis categories a concurs aquest 2012 han estat "El vendedor de humo" de Jaime Maestro (millor curt d'animació), "La Piñata" de Manuel Arija (millor curt curt), "Curvas" de David Galan Galindo (premi Pere García Plensa), "Teomonición" de Toni García Crespo (millor curt en català), "Gire a la izquierda" de Paulo Morgue (premi Chicha Cutre) i "Scout Killer: juramento Sangriento" de Joel Badia Soler (premi del Públic).

Les sessions han estat complementades amb programació complementària, com és el cas de conferències, una zona de bar i partides de rol ambientades per l'associació MexCat —que ha fet un altar de morts dedicat al món inca—, en un clar objectiu de fer de la Marató quelcom més que una sala de projeccions.

La vaga general del 14 de novembre no va interferir en la reducció de l'assistència de dimecres, afirma Castillo. Tot i que ha estat la nit de dissabte la més forta de la setmana, l'anomenada *Nit més llarga* de la Marató, en què més de 600 persones van poder gaudir de cinc films amb major projecció comercial.

Aquesta edició de 2012 s'ha vist també com la prova de foc per tirar endavant, amb el suport de les entitats del barri, el macroacte que s'espera celebrar l'any que ve en commemoració de la 25a edició del certamen, el qual no tenim cap mena de dubte que, vista l'evolució enguany en la quantitat i procedència de produccions presentades i de públic assistent, serà un nou èxit més que rotund.

Cartell de l'edició 2012 de la Marató de Cinema Fanstàstic i de Terror de Sants, Hostafrancs i la Bordeta celebrada a les Cotxeres de Sants.

Un altre sexe és possible

La ciutat invisible ha organitzat diferents activitats amb l'objectiu de desmuntar teòricament els estereotipus masclistes i normatius, i bastir eines per a una pràctica eròtica alliberadora.

Elba Mansilla
Sants

La primera cita fou el taller d'ejaculació femenina del 27 d'octubre. Diana T. Junyent *Pornoterrorista* va conduir una sessió en què va fer un recorregut per les representacions de la sexualitat femenina en els llibres d'anatomia i medicina des de l'antiguitat fins a l'actualitat. Després, va anar desenvolupant el seu enfocament de com la medicina moderna ha orientat la sexualitat a la reproducció i ha obviat tots el òrgans relacionats amb el plaer, com el clítoris, la pròstata o la glàndula d'Skene, aquesta última responsable de l'ejaculació femenina. Finalment, va donar un seguit de recomanacions de com aprendre a ejacular, i va facilitar algunes referències web i pornogràfiques en què s'aborda aquesta pràctica d'una manera no estigmatitzadora. El taller va tenir una segona edició el 17 de novembre.

La segona proposta es va celebrar l'1 de desembre amb una reunió al voltant del joc i la joguina sexual. El taller va tenir format de reunió, coneguda popularment com *tupper-sex*, i va servir per donar a conèixer articles eròtics com ara dildos, vibradors o manilles, i pràctiques com el sexe anal o el sadomasoquisme, amb la intenció de trencar prejudicis; animar a les participants desinhibir el seu desig; i ampliar el ventall de possibilitats, defugint una sexualitat excessivament orientada a la genitalitat.

Finalment, el 14 de desembre, es presentarà el llibre *Pessigolles*, un àlbum il·lustrat que busca ser una eina per parlar de la masturbació en la infantesa. El llibre està adreçat a les famílies i a la comunitat educativa, però, sobretot, és un material pensat per a nenes a partir de 5 anys.

Reunions, tallers i llibres que busquen repensar i revolucionar el sexe, endolcir-nos una mica més la vida i escalfar-nos el cos!

El mostrador

Una altre forma de fer economia

Cooperativa Germinal

Ja des de els orígens del capitalisme es van proposar formes de relacions econòmiques de caràcter alternatiu a aquest sistema: cooperativisme, autogestió, mutualisme, economia social. Aquestes noves formes es van crear com a resposta a un sistema que pretenia mantenir a la nova classe d'obrers industrials en un nivell de vida reduït a la supervivència i la reproducció, sent per tant insuficient i propiciant que la solidaritat entre ells fos un mitjà per aconseguir una vida millor.

L'economia ha acabat sent el fi, en lloc del mitjà, per assolir una certa qualitat de vida de tota la societat, el mal anomenat "Estat de benestar". Una altre forma d'obtenir aquest fi, suposa una altra economia, i aquesta pot ser una economia solidària.

Aquesta economia és capaç de trobar orientacions, criteris i metodologies noves que afavoreixin la cooperació en lloc de la competència a dins i fora de la organització, amb l'objectiu de crear feines estables i promoure l'accés a persones desfavorides. Els possibles beneficis no són per a les persones que tenen el poder econòmic, sinó que serveixen per impulsar projectes socials o iniciatives solidàries. D'altra banda, afavoreix accions, productes i mètodes no perjudicials pel medi ambient, tot intentant posar fi al deteriorament dels equilibris ecològics, derivat de maneres individualistes de produir, distribuir, consumir i acumular riquesa.

Igualment, prové d'una visió basada en els principis d'associació, cooperació i mutualisme, i intenta estar integrada en l'entorn social en què es desenvolupa: exigeix la cooperació amb altres organitzacions i fa que la democràcia sigui més real, a través de l'expressió i la participació de cadascú; i proposa espais que permeten prendre la paraula, debatre, elaborar i dur a terme projectes que donen resposta a problemes concrets de la societat.

L'economia solidària pot ser una resposta als problemes socials de la nostra època. En els límits de la economia convencional, es poden potenciar i trobar camins apropiats per una millor relació entre els subjectes de la economia. Pot ser capaç de conduir organitzadament un gran numero de treballadors a operar amb major eficiència i permet la reinserció social i el progrés d'iniciatives independents. Moltes de les injustícies i desigualtats socials generades per el sistema econòmic predominant podrien ser superades.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Desnonament de l'Elisa i la seva parella. **VÍCTOR OBREGÓN**

Per quan la fi dels desnonaments?

Han calgut anys de mobilitzacions i de pressió social perquè es posi en qüestió el privilegi de les entitats financeres amb l'actual legislació hipotecària. El suïcidi de tres persones que anaven a ser desnonades a Granada, Barakaldo i Còrdova, durant el mes de novembre, ha fet créixer, encara més, l'alarma social davant d'una problemàtica que afecta des de fa cinc anys a més de 80.000 famílies a Catalunya i 400.000 a tot l'estat.

Gemma Parera
Sants

Josep Moya, coordinador de l'Observatori de Salut Mental i Comunitària de l'Hospital Parc Taulí de Sabadell, explicava aquest mes a la premsa com amb la crisi creixen les tendències suïcides: «la gent sent que no són ells els que controlen la seva vida, que no són amos de les seves decisions, que ho són els mercats financers i que no hi poden fer res».

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) ha demostrat que si lluitem de forma col·lectiva podem recuperar el control de les nostres vides i defensar el dret a un habitatge digne. Han aconseguit, a través de mobilitzacions, vagues de fam, acampades, concentracions i, sobretot, creant una àmplia xarxa de suport mutu, paralitzar més de 500 desnonaments i pressionar els bancs perquè concedeixin la dació en pagament o la condonació del deute, així com lloguers socials.

La pressió sobre el Govern de l'estat ha arribat, fins i tot, del món judicial, amb un dictamen del Consell General del Poder Judicial que demana una moratòria de la llei i una reforma que inclogui la dació en pagament.

També, el Tribunal Europeu de Justícia, ha dictaminat que la llei hipotecària espanyola no s'ajusta a la normativa europea i que infringeix la directiva comunitària de protecció del consumidor contra clàusules abusives.

UN DECRET LLEI AL SERVEI DE LA BANCA

La pressió social ha portat el govern de l'estat ha adoptar un Reial Decret Llei, el passat 15 de novembre, anomenat "anti-desnonaments", que segons la PAH és completament insuficient, ja que deixa fora a la majoria de gent afectada.

Segons va defensar Ada Colau, portaveu de la PAH, en una roda de premsa el 16 de novembre, el govern ha cedit, un cop més, a la pressió de la banca: «les entitats financeres es van posar nervioses quan veien que s'aprovaria alguna mesura i es van avançar al govern dient públicament quina era la mesura que elles volien impulsar; una moratòria parcial de desnonaments durant dos anys, en casos d'extrema vulnerabilitat, que és exactament el que s'ha aprovat». Només s'hi poden acollir les famílies afectades que ingressin menys de 19.200 euros l'any, i que compleixin alguna de les següents circumstàncies: ser família nombrosa o monoparental amb dos fills; estar a càrrec d'un menor de tres anys, o d'una persona amb discapacitat superior al 33 % o incapacitat permanent d'activitat laboral; no rebre cap prestació d'atur o trobar-se en algun supòsit de violència masclista.

Davant d'aquests elements restrictius, Ada Colau ha afirmat que «el nou Decret no només no resol la situació, sinó que encara la pot complicar més». Es basa en criteris arbitraris, com el que una família amb un infant menor de tres anys s'hi pot acollir, però no una família amb dos fills de quatre anys. «Això pot empitjorar la situació, perquè desencadena una lògica perversa. En una situació de desesperació extrema, les persones poden decidir tenir fills, quan no pensaven fer-ho, perquè si tenen un nen menor de tres anys aturaran el desnonament».

També s'anuncia, a través d'una disposició addicional, la creació d'un Fons Social d'Habitatges de Lloguer, però no s'estableix ni quan es farà, ni amb quants pisos, ni com es crearà el parc social.

Segons Martí Batllori, president de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Girona, «el Reial Decret és inconcret, incomplet i vergonyós, perquè són dos simples articles que deixen molts temes a l'aire, un petit pedaç dintre d'un gran problema que no s'afronta».

El món judicial s'està mobilitzant amb la presentació col·lectiva d'un escrit als jutjats de primera instància demanant la paralització de tots els procediments d'execució hipotecària que afecten als habitatges habituals; una iniciativa de lletrats i advocats relacionats amb les PAH, a la que s'ha adherit el Consell General de l'Advocacia Espanyola.

PARAR DESNONAMENTS, HABITATGES SOCIALS I DACIÓ EN PAGAMENT

El Congrés no s'ha pronunciat, de moment, davant la Iniciativa Legislativa Popular (ILP), amb 627.075 signatures avalades per l'Oficina del Cens Electoral, que recull tres demandes bàsiques i de mínims: la dació en pagament retroactiva, una moratòria dels desnonaments d'habitatge habitual sense restriccions, i el fons de lloguer social que es pot fer a través dels habitatges buits que es recuperaran de les entitats financeres. El proper objectiu és recollir més d'un milió de signatures abans del 25 de gener de 2013, i seguir fent pressió social per aconseguir una resposta global i estructural a aquesta problemàtica.

Negant evidències..

El conseller d'Interior, Felip Puig, ha negat que es disparessin bales de goma durant la vaga general, tot i les proves que el contradiuen.

...contradiuen realitats

Ester, de 42 anys va perdre un ull per l'impacte d'un projectil llançat pels Mossos d'Esquadra el 14N.

SOLIDARITAT

La lluita continua...

Tres dels detinguts del barri per la vaga del 29 de març, Laura, Andreu i Carlos, van celebrar el passat dia 13 el primer judici pels diferents casos que se'ls imputa pels incidents que van ocórrer aquell dia. Els tres imputats van ser acusats de participar en una expropiació al supermercat DIA al piquet del barri de Sants. En un principi els càrrecs es presentaven per la via penal; finalment però van recaure en un delicte de faltes per furt i danys. Els tres imputats han estat absolts per falta de proves.

Hi ha hagut moltes més detingudes i represaliades, tant dins com fora del barri i de la ciutat; i tots tenen encara molts mesos per endavant de judicis i declaracions.

La lluita continua, així com també ha de continuar el màxim suport per les nostres detingudes. El poder intenta combatre'ns esmolant dia rere dia les seves armes. Esmolem també les nostres i demostrem que una de les millors i més potents armes que tenim és la solidaritat.

Xarxa d'Intercanvi de Sants

A continuació oferim un llistat de les últimes demandes fetes a través de la Xarxa d'Intercanvi de Sants (la XIS). Si esteu interessats/des en algun dels anuncis, o simplement voleu formar part de la xarxa i així rebre totes les ofertes, podeu fer-ho:

Escriviu-nos o sol.liciteu l'adhesió a: intercanvisants@gmail.com

OFEREIXO

REF. O-Novembre 01: un abric i tres vestits de la talla 2 anys d'hivern; una motxilla portabebès; un cuco que també és cadireta pel cotxe; esterilitzador de biberons; escalfador de biberons; roba vària talla 38 de dona: texans i bruses; sabatilles, botes peludes marrons d'home (Són de Natura i estan per estrenar).

BUSCO

REF. B-Novembre 01: un mòbil alliberatque funcioni.

REF. B-Novembre 02: una làmpada de sostre, no halògena, d'aquestes que són tres focus en una rodoneta.

REF. B-Novembre 03: Una rentadora de 60cm i càrrega frontal; és a dir, una rentadora normal!

INTERCANVIO

REF I-Novembre 01:

OFEREIXO: 8 làmines de plàstic transparent de 70 cm x 1 m; 1 porta cd de reixeta metàl·lica amb capacitat per a 20 ; làmpara de sostre; para-sol de platja; 30 exemplars de la revista *Time*; 16 llibres amb cd de la col.lecció *Erase una vez el hombre*; casc de bici i samarreta de licra per nen 4 anys.

BUSCO: Detergent en pols , sal , abrillantador per rentavaixelles, mistol o similar; cinturons d'home o nen; roba per a nen talla 14 en bon estat.

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimarts al vespre al CSA Can Vies
(C. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

Acció Llibertària de Sants, Amadeu, Àngel Bravo, Sílvia Alberich, Assemblea de Can Vies, Isa Benítez, Irene, la Bonet, Pol Casas, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Marc Faustino, Albert Garcia, Marc Garcia, Agus Giralt, Irene, Elba Mansilla, Dani Martínez, Núria May, Gemma Parera, Ester Rams, Albert Ricart, Víctor Obregón, David Vázquez, Xarxa d'Intercanvi de Sants, Cooperativa Germinal, Centre de Documentació Ciutat Invisible. Comitè 1r de Desembre, Plataforma Recuperem Can Batlló

AGUSTÍ GIRALT ANALES

HISTORIADOR

«Les històries personals canvien la manera de veure les èpoques»

L'Agus a la llibreria La ciutat invisible, on podem trobar el seu llibre. **ÀNGEL BRAVO ALMIRALL**

L'historiador Agustí Giralt, a banda de col·laborar regularment a LA BURXA i ser un activista molt vinculat al barri, acaba de presentar *Del somni al silenci: Segona República i Guerra Civil*, primer llibre del que serà un conjunt de monografies, la col·lecció Riera de Magòria que coordina el Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta. La sèrie vol esdevenir una eina de difusió de la història dels nostres barris. Aquest primer títol, prologat per Matthew Tree, recorre la dècada dels trenta des d'una òptica propera i testimonial, i ens serveix per reflexionar amb l'autor sobre l'evolució social i política del nostre barri.

Àngel Bravo Almirall
Sants

Explicar la història a través dels esdeveniment locals i les experiències personals ens apropa més i millor al passat real?
Quan parlem d'història local, estem parlant de coses concretes, i com que la història no deixa de ser una recreació de les coses que van passar de veritat, el que hem de fer nosaltres és apropar-nos tant com sigui possible sense perdre de vista les coses importants.

Potser per alguns aquest és el primer llibre que llegeixen sobre la Guerra Civil, per exemple, i els ha arribat a les mans perquè parla del barri, així que hem de saber parlar de grans temes però sabent-los també apropar a la realitat quotidiana. De fet, no l'he plantejat com un llibre únicament d'investigació, sinó que també té un caire divulgatiu que permet una entrada amena a la història.

El que vull dir és que la realitat és complexa, i, a base d'escoltar històries personals, es pot canviar la manera de veure les èpoques. Clar, els testimonis que ara queden són els que en aquella època eren nens. I és molt curiós perquè la visió que tens de la Guerra Civil d'entrada és dramàtica, però, vista a través dels ulls dels infants, fa que et puguis trobar casos sorprenents en què, per exemple, es veiessin els bombardejos com una cosa divertida, com una aventura, i coses com aquestes criden l'atenció.

I és que la història és apassionant, malgrat tot allò que s'hi relata.
Cert. Per exemple, la dècada que tracto al llibre és un moment de confrontació màxima, però també moltes coses que fins ara eren al món de les idees, en aquella època es van portar a terme. Aquí pots llegir per exemple com a Can Batlló es produïen explosius, i això et pot portar a interessar-te per les col·lectivitzacions de les fabriques.

Tota aquesta aventura la inicies arran de la voluntat per investigar els refugis antiaèris existents al barri. Actualment se'n poden visitar?
Sants és un dels barris que té més refugis de tota Barcelona, perquè, com que tenia tantes entitats, la gent s'ajudava en funció de les xarxes socials que s'hi generaven. Malauradament, però, les restes que en queden són molt minses. N'hi ha un per exemple al passatge Toledo, que tot i que ara mateix està sota terra, es pot veure una part. És des del Museu d'Història de Barcelona des d'on es porta tot el tema de les descobertes de la ciutat i s'analitza si això o allò altre té prou valor per mantenir-se. Però com que hi ha 1.500 refugis a Barcelona, crec que es mostra menys interès del necessari. Falta un criteri més acurat

«A Sants hi ha, per sort, la voluntat de recuperar moltes coses»

d'estudi per mantenir al màxim la memòria històrica.

Per posar un exemple, a la plaça Bonet i Muixí, vaig parlar amb un senyor que recordava com el seu pare va construir-hi un refugi, i encara es poden veure els maons que va col·locar després per tapar-lo. Ara ho sabem, però per què no s'hi pot posar com a mínim una placa recordatòria?

Aquí tenim, o se'ns ha imposat, el mal costum de desenterrar el mínim passat possible.
A l'Estat espanyol hi ha un problema greu amb la història i de tots és ben sabut. A Alemanya, per exemple, molt poc temps després del nazisme, es va fer una profunda reflexió sobre el que havia passat. Aquí, en canvi, després d'haver viscut la guerra, es va patir un llarg temps de por i de silenci, i costa molt que la gent desvetlli un passat que ara ha quedat com enquistat. De mica en mica s'està obrint, però també hem de ser conscients que són vivències que marquen molt i els sentiments encara són recents.

Parlem de l'educació pública al barri, tant oprimida en èpoques dictatorials i avui tant retallada i qüestionada...
Durant molts anys va ser una lluita dels veïns de Sants el fet de poder aconseguir una escola que no estigués pensada per les elits, sinó per la gent obrera, que es va guanyar molt simbòlicament, amb l'escola Lluis Vives, inaugurada durant la República; i en aquests moments comencen a aparèixer petites escoles d'àmbits privats i de grups relacionats amb l'església. Si vols fer un paral·lelisme amb l'actualitat, està clar que correm el perill de viure en una educació de dos nivells: per les elits i per la resta de la gent, i en aquest sentit la història ens hauria de donar lliçons de com no fer les coses.

Per acabar, la més difícil: ha canviat gaire el nostre barri?
Jo crec que ha canviat molt. Sí que hi ha coses que es mantenen com el fort teixit associatiu, i també veig que hi ha, per sort, voluntat de recuperar moltes coses. Per exemple, un dels espais dels que més parlo és de l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant. Era un ateneu que es va prohibir el 39, els documents són confiscats i portats a Salamanca, però al 74 hi va tornar a haver la voluntat de muntar-ne un altre.

Però hi ha coses que s'han perdut i crec que són mportants: quan parles amb la gent gran, destaquen que s'ha perdut bastant el fet de sortir al carrer, baixar les cadires i parlar amb els veïns, tot aquest tipus de coses. Ara, tot i que de vegades sembla que el barri conservi aquell ambient del poble que va ser, no és exactament igual, la gent viu més tancada a casa seva. Crec que si es van superar aquestes dificultats de fam, racionament, bombardejos, contruir refugis, etc., va ser gràcies al fet d'estar més units del que ho estem ara.

Vinyeta

Agenda

[DIUMENGE 2 de desembre]
10.00 | 16è Mercat d'Intercanvi de Sants [Lloc: Pl. Josep Pons, Organitza: XIS]

[DIMECRES 13 de desembre]
19.00 | Presentació del llibre *El ritmo de la cancha* amb l'autor J. Rivero [Lloc: La Ciutat Invisible, C. Riego, 35]

[DIVENDRES 14 de desembre]
19.00 | Presentació del llibre *Pessigolles*, per explicar la sexualitat a les més petites. [Lloc: La Ciutat Invisible, C. Riego, 35]

20.00 | 15è aniversari de Sants 3 Ràdio: acte central i sopar [Lloc: Teatre de Sant Medir; Organitza Sants 3 Ràdio]

[DIJOUS 20 de desembre]
19.00 | Presentació del llibre *Del somni al silenci* amb l'autor A. Giralt [Lloc: La Ciutat Invisible, C. Riego, 35]

[DISSABTE 22 de desembre]
10.30 | Caga Tió Popular de Nadal [Lloc: Parc de l'Espanya Industrial; Organitza: Casal Independentista de Sants Jaume Compte]

[DIMECRES 26 de desembre]
20.30 | Nadales Càndides (Fortuny, Vidal i Rius Sextet) [Lloc: Koitton Club SCCL, Rossend Arús, 9; Organitza: Koitton]

[DIJOUS 27 de desembre]
19.00 | Presentació del llibre Zonas de sacrifico amb l'autor M. Gavaldà [Lloc: La Ciutat Invisible, C. Riego, 35]

[Tots els DIJOUS]
20.00 | Assemblea Indignada de Sants [Lloc: Espai Obert, C. Violant d'Hongria, 71]